

Но слѣдъ това?

Слѣдъ това? Нищо! Или почти нищо. Прѣзъ течението на много дни, размѣниха се много телеграми! И това бѣше всичко!

Едни убѣждаваха генералисимуса да се настѣпи отново къмъ Бѣла и Свишовъ; други пъкъ го заклеваха да се не мърда отъ мѣстото си, съ надежда че руситѣ ще атакуватъ Разградъ, както атакуваха и Плѣвень; но трѣбва да се признае, че между всичката тази каша, идеята на генералисимуса, да удари прѣзъ Османъ-Пазаръ на Търново, бѣше все пакъ най-добрата.

Слѣдъ като пропуснахме толкова благоприятния случай да побързаеме къмъ Свищомъ до като развръщането на руската армия още не бѣше свършено, никакви изгоди не се прѣдставляваха да се произведе това настѣпление сега. Напротивъ, единъ маневръ къмъ Търново би принудилъ твърдѣ слабия руски центръ да очисти Шипка, и така би се обезпечило съединението на тритѣ наши армии тъкмо въ онова врѣме, когато Плѣвень понижи духа на противника; но тази операция не може да се хареса на Сюлейманъ-паша, който не искаше и да слуша за задружни дѣйствия и на когото ежедневното удоволствие състоеше да вижда какъ нашитѣ герои-солдати съ хиляди гинатъ при атаката на една непрестѣпна позиция, — позиция която, — както по-послѣ ни показаха руситѣ, — толкова лесно можеше да се прѣвземе само съ едно малко обходно движение.

Още съ пристигането си въ Разградъ, новия сердаръ се зае съ мисълта да създаде тукъ единъ значителенъ тактически центръ, съ надежда даио руситѣ му дадатъ случай да спечели побѣда при едно отбранително сражение. Но и намѣрението да се приеме на-